

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **T. H. T.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. MV-62146-5/SO-2017,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 22. 6. 2017, č. j. MV-62146-5/SO-2017, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění její opravy podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. MV-62146-5/SO-2017, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 2. 2017, č. j. OAM-11476-21/TP-2016. Tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu podanou podle § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl nezaopatřeným dítětem ve smyslu § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť se soustavně připravuje na budoucí povolání, a to studiem v prezenčním programu na vysoké škole ve Vietnamu. Žalobce tak splňoval veškeré zákonné požadavky pro udělení povolení k trvalému pobytu cizince, který je nezaopatřeným dítětem cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců. Zdůraznil, že správní orgán prvního stupně bez opodstatnění spekuluje o budoucím vývoji skutečností a o budoucím rozhodování žalobce a nesprávně dovozuje, že žalobce nebude v budoucnosti splňovat podmínku nezaopatřenosti. Konstatoval, že takové závěry nemají oporu ve spisové dokumentaci. Uvedl, že tyto spekulace jsou nedovolené a nadbytečné, neboť správní orgány jsou povinny rozhodovat o žádosti dle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, a správní orgány tak nemohou rozhodovat o žádosti na základě vlastních domněnek a úvah o budoucnosti. Poukázal na to, že tuto námitku uplatnil v odvolání a žalovaný se s ní nijak nevypořádal. Poznamenal, že ve vyjádření k podkladům rozhodnutí výslovně uvedl, že bude nezaopatřeným zletilým dítětem i po vydání povolení k trvalému pobytu a po příjezdu na území České republiky a že bude po vydání povolení k trvalému pobytu realizovat soužití s otcem. S touto skutečností se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nevypořádal. Takový postup žalovaného nepovažoval žalobce za dostatečný, a byl proto toho názoru, že žalovaný se tak nevypořádal s odvolací námitkou v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zdůraznil, že pokud by se jeho tvrzení po vydání povolení k trvalému pobytu ukázalo nepravdivým, má správní orgán dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců možnost platnost povolení k trvalému pobytu zrušit. I s touto odvolací námitkou se žalovaný nevypořádal.
3. Uvedl, že správní orgán prvního stupně zamítl jeho žádost z důvodu, že v jeho případě nebyl potvrzen důvod, pro který žádá o vydání povolení k trvalému pobytu. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců dle žalobce nedává správním orgánům možnost správního uvážení, v případě, že žadatel splňuje podmínky daného ustanovení, je správní orgán povinen povolení vydat. Akcentoval, že správní orgány překročily svou pravomoc, jelikož extenzivně rozšířily výklad uvedeného ustanovení na situaci, která by dle jejich názoru mohla hypoteticky nastat. Žalovaný se k této odvolací námitce vyjádřil tak, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem i s rozhodovací praxí soudů, přičemž více k námitce neuvedl. Takové vypořádání se s odvolací námitkou je dle názoru žalobce nedostatečné a zatěžuje žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.
4. Poukázal na to, že rozhodnutí správních orgánů jsou vystavěna na argumentu, že nemá v úmyslu realizovat pobyt na území České republiky, což správní orgány dovozují z existence jeho závazku ke studiu ve Vietnamu. K tomu zdůraznil, že pokud by studium ukončil před příjezdem na území České republiky, přestal by splňovat podmínku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nezaopatřenosti a povolení by nezískal. Dále uvedl, že žalovaný v rozhodnutí požadoval, aby předložil doklady o skutečnostech, které však prozatím neexistují (např. potvrzení konkrétní školy o možnosti přijetí ke studiu). Takový požadavek je dle názoru žalobce nezákonný, neboť zákon o pobytu cizinců o prokazování úmyslů do budoucna nehovoří, naopak požaduje, aby bylo prokázáno, že je žadatel nezaopatřenou osobou a dítětem cizince, jenž pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu a důvodem žádosti je soužití s cizincem. Všechny tyto zákonné požadavky byly v případě žalobce naplněny. Konstatoval, že žalovaný porušil princip právní jistoty a legitimního očekávání. Ve skutkově podobných věcech žalovaný rozhodnutími č. j. MV-6602-5/SO-2017, MV-52868-3/SO-2017 a MV-135872-4/SO-2016 rozhodl zcela jiným způsobem a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zrušeno. Byl toho názoru, že je nepřipustné, aby ve skutkově podobné věci žalovaný rozhodl opačným způsobem a argumentoval bez opodstatnění v přímém rozporu se závěry, jež sám učinil v jiné obdobné věci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na spisový materiál a na obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že studium žalobce mělo pokračovat až do školního roku 2017/2018 (viz potvrzení o studiu na Vietnamské zemědělské akademii). Konstatoval, že z vyjádření k podkladům rozhodnutí není zřejmý úmysl žalobce pobývat na území České republiky spolu se svým otcem do doby skončení studia v zemi původu. Zdůraznil smysl a účel § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kterým je umožnit dítěti cizince, který má na území povolený trvalý pobyt, aby mohl své rodiče následovat na území, chtějí-li tito cizinci na území společně žít. S ohledem na obsah daného ustanovení je dle žalovaného zřejmé, že společné soužití se musí začít realizovat v přiměřené době po vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití, nikoliv v budoucnu.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tím od počátku souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány nemohou rozhodovat o žádosti na základě vlastních domněnek a úvah o budoucnosti. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, že žalobce nebude moci začít realizovat společné soužití na území České republiky bezprostředně po vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu, neboť mu v tom – alespoň podle názoru žalovaného – brání jeho tehdy probíhající studium ve Vietnamu. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce žádným způsobem neprokázal svůj úmysl realizovat soužití a studium na území České republiky a nepodložil to žádným důkazem, který by prokazoval, že hodlá na území České republiky po udělení povolení k trvalému pobytu studovat, např. potvrzením konkrétní školy o možnosti přijetí ke studiu. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že k podání přihlášky ke studiu na území České republiky a k přijímacímu řízení na takovou školu není nutné pobývat na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Žalovaný shrnul, že žalobce nesplnil podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu k okamžiku vydání rozhodnutí. Z toho je dle soudu zřejmé, že žalovaný vycházel z toho, že žalobce ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí neprokázal svůj úmysl začít realizovat společné soužití s otcem na území České republiky v přiměřené době po vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu. Soud konstatuje, že žalovaný rozhodl na základě skutečností, které mu byly známy z obsahu správního spisu a na jejichž základě dospěl k závěru, že žalovaný nesplnil podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to společné soužití s otcem, který má povolen trvalý pobyt na území České republiky. Žalovaný tudíž nerozhodoval na základě vlastních domněnek či úvah o budoucnosti, ale na základě skutkového stavu ke dni vydání svého rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného proto není v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
10. Žalovaný dle názoru soudu přiměřeným způsobem reagoval i na odvolací námitku stran toho, že žalobce bude nezaopatřeným zletilým dítětem i po vydání povolení k trvalému pobytu a po příjezdu na území České republiky a že bude po vydání povolení k trvalému pobytu realizovat soužití s rodiči, jelikož neshledal splnění podmínky společného soužití s otcem v přiměřené době po vydání povolení k trvalému pobytu; naplnění ostatních podmínek žalovaný nijak nezpochybňoval. K odvolací námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně překročil svou pravomoc, jelikož extenzivně rozšířil výklad uvedeného ustanovení na situaci, která by dle jeho názoru mohla hypoteticky nastat, se žalovaný vyjádřil ve třetím odstavci na straně 5 svého rozhodnutí a dle přesvědčení soudu zcela dostačujícím způsobem.
11. Soud dále konstatuje, že žalovaný odvolací námitku žalobce o tom, že správní orgán má dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců možnost platnost povolení k trvalému pobytu zrušit, ve svém rozhodnutí rekapituloval (srov. odst. 5 na str. 3). Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že tuto odvolací námitku žalovaný považoval za bezpředmětnou v situaci, kdy byla žalobcova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítnuta. Soud proto neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo namítanou nepřezkoumatelností. Žalobce podle názoru soudu spíše než s rozsahem odůvodnění nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného, jejichž posouzení ovšem není otázkou přezkoumatelnosti, nýbrž otázkou zákonnosti rozhodnutí, která bude zkoumána v další části tohoto rozsudku.
12. Před vypořádáním dalších žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle kterého platí, že „[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68. “ Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „[p]ovolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců. “

13. Z tohoto ustanovení vyplývají tři podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby cizinci bez předchozího nepřetržitého pobytu na území mohlo být na základě jeho žádosti vydáno povolení k trvalému pobytu: 1) musí jít o nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě, 2) musí se jednat o dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, a 3) důvodem žádosti musí být společné soužití těchto cizinců. První dvě podmínky byly v projednávané věci splněny, což ostatně žalovaný ani nerozporoval. Spor spočíval v tom, zda byla naplněna i podmínka třetí.
14. Nejvyšší správní soud interpretuje třetí podmínku stanovenou v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24, dostupném na www.nssoud.cz, takto (srov. body 13 a 14 odůvodnění): „Účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem (rodiči) má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti. V této souvislosti lze odkázat na § 69 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podává zásadně na zastupitelském úřadu a pouze pro případ, že žadatel pobývá na území ČR v rámci přechodného pobytu, ji lze též podat Ministerstvu vnitra. I z těchto ustanovení je patrné, že právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že žadatel v době podání žádosti nemusí, a zpravidla ani nebude, pobývat na území ČR. Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče (rodičů) v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Pozornost správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Žadatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno. Má-li správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která vyvrátí žadatelem tvrzený důvod žádosti, případně bude zjištěn důvod jiný. Samotná skutečnost, že stěžovatel v době podání žádosti studoval mimo území ČR, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou. Vzhledem k tomu, že § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požaduje, resp. v rozhodné době požadoval, nezaopatřenost zletilých žadatelů, která je zásadně podmíněna studiem žadatele na střední nebo vysoké škole (§ 178a zákona o pobytu cizinců) a zároveň, jak bylo výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel v době podání žádosti ještě nepobývá na území ČR, bude tato situace v obdobných případech vcelku pravidelně nastávat. Je však zcela běžné, že studium lze v přiměřené době (obvykle ke konci školního roku) ukončit. Pokud na základě stěžovatelem předloženého potvrzení o studiu vznikly Ministerstvu vnitra

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pochybnosti o pravdivosti tvrzení stěžovatele, bylo jeho povinností nejprve jej upozornit na vzniklé pochybnosti a umožnit mu, aby je svými tvrzeními a důkazními návrhy objasnil (§ 4 odst. 4 správního řádu) tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu)."

15. V rozsudku ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 Azs 35/2018-40, dostupném na www.nssoud.cz, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že podle citovaného judikaturního závěru „... by pro zamítnutí žádosti žalobkyně o trvalý pobyt správní orgány musely zjistit relevantní skutečnosti vyvracející úmysl žalobkyně žít bezprostředně po udělení trvalého pobytu společně se svojí matkou. Studium ve Vietnamu takovou skutečností není a žádné jiné skutečnosti v tomto směru prvostupňový správní orgán nezjistil a ani nezjišťoval ... Teprve pokud by měl pochybnosti o úmyslu žalobkyně bezprostředně nežít se svojí matkou po udělení trvalého pobytu, musel by tyto pochybnosti sdělit žalobkyni, která by následně měla možnost je odstranit. K takovému postupu při odstraňování případných pochybností však nedošlo, žádost žalobkyně byla bez dalšího zamítnuta s odůvodněním, že studuje ve Vietnamu."
16. S uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že je lze bez dalšího vztáhnout i na právě projednávanou věc. Z obsahu správního spisu totiž vyplynulo, že žalobce dne 4. 7. 2016 požádal na Velvyslanectví České republiky v Hanoji o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny se svým otcem T. C. T., narozeným „X“, který má v České republice povolen trvalý pobyt. K žádosti žalobce doložil potvrzení o studiu Vysoké školy námořní Vietnam ze dne 11. 3. 2016, podle něhož žalobce je studentem prezenčního studia 3. ročníku této školy, přičemž doba studia má proběhnout v letech 2013 až 2018. Sloučení rodiny potvrdil žalobce jako hlavní důvod své žádosti i v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 17. 2. 2017.
17. Za dané procesní situace, kdy žalobce zjevně podal žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, bylo podle citované judikatury na správních orgánech, aby případně zjistily relevantní skutečnosti vyvracející žalobcův úmysl žít bezprostředně po udělení trvalého pobytu společně se svým otcem. Žalobcovo studium ve Vietnamu takovou skutečností není a žádné jiné skutečnosti v tomto směru správní orgány nezjišťovaly. Soud zdůrazňuje, že pokud měly správní orgány pochybnosti o žalobcově úmyslu bezprostředně po udělení trvalého pobytu žít se svým otcem, bylo jejich povinností tyto pochybnosti žalobci sdělit a poskytnout mu prostor k tomu, aby je případně odstranil. K takovému postupu ovšem nedošlo a žalobcova žádost byla bez dalšího zamítnuta s odůvodněním, že žalobce studuje ve Vietnamu, což mu znemožňuje žít na území České republiky se svým otcem, přičemž žalobce nedoložil potvrzení konkrétní školy nacházející se na území České republiky o možnosti přijetí ke studiu.
18. Požadavek žalovaného, aby žalobce doložil podání přihlášky na některou školu nacházející se na území České republiky, soud shledal naprosto neodůvodněným, neboť § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požaduje nezaopatřenost zletilých žadatelů, která je zásadně podmíněna studiem žadatele na střední nebo vysoké škole (§ 178a zákona o pobytu cizinců), a zároveň zákon o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel v době podání žádosti ještě nepobývá na území České republiky. Uvedený výklad zákona o pobytu cizinců žalovaným je ovšem zcela nesprávný. Pokud totiž studium na vysoké škole v cizině činí ze žadatele o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nezaopatřené dítě, a tím prokazuje splnění jedné z podmínek citovaného ustanovení, nemůže být zároveň překážkou pro udělení tohoto povolení, neboť tím by se daná právní úprava stala prakticky nepoužitelnou. Žalobce navíc jednoznačně deklaroval, že v případě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

získání povolení k trvalému pobytu chce žít na území České republiky se svým otcem. I z tohoto důvodu pak žalobcovo studium nemohlo být překážkou pro udělení trvalého pobytu.

19. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný posoudil věc po právní stránce nesprávně, když v rozporu s citovanou judikaturou vycházel z toho, že žalobcovo studium ve Vietnamu mu automaticky znemožňuje žít na území České republiky se svým otcem. Za této situace považoval soud za nadbytečné se zabývat ostatními žalobními námitkami. Nesprávné právní posouzení věci ze strany žalovaného způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 14. ledna 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)